

Co Rusko míní “červenou linií”?

- CZ24 News | 12. května 2021

RUSKO: Pojem “červená linie”, jenž zazněl v poselství Vladimíra Putina Federálnímu shromáždění RF, kolik jich je, kde jsou, k čemu jsou a kdo je potřebuje? Pokusíme se na tyto otázky odpovědět.

V poselství Federálnímu shromáždění prezident Vladimír Putin, když varoval “organizátory jakýchkoliv provokací, ohrožujících primární zájmy naší bezpečnosti” před tím, že v případě čeho “budou litovat toho, co spáchali tak, jak již dávno ničeho nelitovali”, vyjádřil přesvědčení, že Rusko “má dostatek trpělivosti, odpovědnosti, profesionalismu, sebejistoty, své oprávněnosti a zdravého smyslu při přijímání jakéhokoli rozhodnutí”.

Hlava státu vyjádřila zároveň naději, že “nikoho ani nenapadne přejít vůči Rusku tak zvanou červenou linii”. A kudy povede, dodal Putin, to budeme určovat v každém konkrétním případě sami.

Je to malá, ale velmi důležitá pasáž z projevu prezidenta.

Donbas, Krym, Podněstří, Abcházie, Jižní Osetie

Je naprosto zřejmé, že hlavní “červená linie” pro Rusko, a Putin to zcela jasně naznačil ve svém poselství, je Ukrajina. Když se pozorně podíváme na daný region, bývalé a budoucí jižní Rusko, tak v něm lze najít hned několik “červených linií”. Je to i s několika stovkami tisíc ruských občanů Donbas, který povstal proti postmajdanové Ukrajině a který se Kyjev marně chystá začistit podle “chorvatského vzoru”. Je to i ruský Krym, od požadavku na nějž se Ukrajina nezřekla. Je to rovněž Podněstří, úzký proužek, sevřený mezi připravenými je zadusit Ukrajinou a Moldávií, tělem i duší oddané Rusku, jehož státní občanství tam rovněž mnozí získali a kde, což je důležité, jsou ruští

mírotvůrci.

Nepřátelské akce proti svobodnému Donbasu, Podněstří a, pochopitelně Krymu budou, nesporně, Moskvou posuzovány jako přetnutí "červené linie" a budou od Ruska vyžadovat adekvátní odpověď. Stejná odpověď bude i v případě vstupu Ukrajiny a Moldávie do NATO: Rusko se určitě pokusí tomu zabránit tím, že vstupovat do útočné protiruské aliance nebude mít co. Jinak se základny NATO objeví u Rostova, a americké torpédoborce se střelami s plochou dráhou letu na palubě z přístavů Nikolajeva a Oděsy budou přesně tak mít na mušce celé Rusko až k Uralu, jako kdyby byly v Sevastopolu. Totéž se vztahuje, přirozeně, i ke Gruzii, jejíž možný vstup do NATO dá Rusku neomezenou plnou moc na připojení Jižní Osetie a Abcházie s nejasnou perspektivou pro Poti a Batumi. Neměli bychom zapomínat, že, když se Gruzie připojila k Rusku ze strachu před celkové ztrátou území, identity a islamizací, na mapě představovala malý kroužek kolem Tiflisu, obývaného převážně Armény.

Bělorusko a Kaliningrad

Mohutnou "červenou linií" pro Moskvu, kterou je komukoliv kategoricky zakázáno přetínat, je pokus odtrhnout od Ruska Bělorusko, člena Svazového státu, cestou směny režimu podle ukrajinského vzoru roku 2014 nebo jiným způsobem. Rusko nikdy nebude souhlasit, aby jeho neoddělitelná součást "odešla na Západ", odkud není cesta zpátky, a ten znovu stanul u Smolenska, jak už se to, bohužel, stalo s estonskou Narvou – po slibech Gorbačovovi ze strany NATO, že aliance nebude přesouvat infrastrukturu za hranice "staré" SRN.

Bělorusko je přímou cestou z Ruska do Evropy, jelikož po nevyhnutelném rozpadu nynější Ukrajiny její západní část sotva vstoupí do Ruska (Rusové nikoho násilím nepotřebují). V tomto směru se tak, bariéra, kordón mezi Ruskem a Evropou zmenší, ale stejně zůstane. Bělorusko, jehož ekonomika je tím nejtěsnějším způsobem propojena s ruskou, Rusko potřebuje i v plánu podpory spojení s Kaliningradem – enklávou, obklíčenou ze všech stran státy NATO. Z běloruského území je k němu nejbližší.

Pochopitelně, že atentát USA, Polska, Litvy a jiných států NATO na ruskou část bývalého východního Pruska, pokus o uchvácení 39. ruského regionu, úder na tam dislokovanou ruskou armádu, hospodářská blokáda Kaliningradu budou jasným a trestuhodným přetnutím "červené linie" Západem, po čemž už nic takového nesmí být.

Kazachstán

Transformace Kazachstánu v zemi pro Rusko nepřátelskou bude rovněž znamenat přetnutí "červené linie". Délka pozemní hranice mezi oběma státy je světovým rekordem a činí skoro 7600 km. Pokud bude v Nur-Sultanu (Astaně) sedět pro Rusko nepřátelský režim, kterým budou dirigovat USA jako Kyjevem, na opravdovou ochranu takové hranice nebudou Moskvě stačit žádné prostředky a zdroje. Nemá cenu si myslet, že pouze ruští patrioti se domnívají, že severní a východní Kazachstán byly zahrnuty do nynější struktury této republiky za sovětské moci nezákonně. U nacionalisticky orientovaných Kazachů jsou také požadavky k Rusku: Orenburg, Omsk atd. Dovedně přihřívát takového druhu požadavky Západ umí jako nikdo jiný. Studující děti nynější kazašské noblesy na západních nebo tureckých univerzitách, jakmile nastane jejich čas kormidlovat státem, mohou nalákat hodně dříví. V Kazachstánu mezitím už naplno probíhají procesy, které jsou schopny ho zavést velmi daleko. Na jedné straně tu je sílící tlak na ruské obyvatelstvo, jeho kulturu a jazyk. Na druhé straně se zostruje zápas o moc mezi kazašskými regionálními elitami, jež se jej účastní a využívají plody rozvoje země nerovnoměrně.

Proto jsou v Kazachstánu, dá se říci, hned dvě "červené linie", jejichž přetnutí může Moskvu přimět k

zásahu. První je zřeknutí se euroasijské orientace a přeměna Kazachstánu na svého druhu ještě divočejší Ukrajinu, druhé "torpédo" USA do druhého boku ruské lodí. Nebo v nástroj tureckého panturkismu pro následující rozklad Ruska. Druhá je rozpad Kazachstánu z vnitřních důvodů na jednotlivé části, nástup chaosu na ohromných prostorách podél ruských hranic, proměna tohoto nekontrolovatelného území v lůno extremismu, nelegální migrace, obchodování s drogami a jiných "půvabů", na což se Rusko pasivně dívat, pochopitelně, nebude. Vše, co si Moskva nezajistí se zachováním všech práv obyvatelstva, připadne jiným, kteří s místními nebudou dělat ciráty: USA, Turecku, Číně ... V každém případě se bude nutno vynasnažit, aby jižní hranice Ruska byla méně dlouhá a pohodlnější k tomu, aby ji bylo možné efektivně kontrolovat, protože vnikat dále do Střední Asie prostě není proč.

Severní mořská cesta, Arktida, Špicberky, Kurily

Globální oteplení, které, podle všeho, přišlo "vázně a nadlouho", mění postupně na hlavní dopravní tepnu světa Severní mořskou cestu (cca 5600 km), procházející podél severního pobřeží Ruska. Z důvodu prudkého tání ledu se arktické vody Ruska stávají novým "Středozezemním mořem" současné civilizace, zatím co sever Kanady nadále obrůstá mnoholetými ledy. Takže země, kontrolující Severní mořskou cestu, se stává nejvlivnější na světě. Rusko, pro něž přináší globální oteplování i plusy, i minusy, se energicky připravuje na svou novou roli. Mezitím mají jeho přirozené nadvlády v novém "Středomoří" v úmyslu hodit rukavici USA, i když technické možnosti k tomu (flotilu ledoborců, například) zatím nemají. Nicméně ve Washingtonu prohlásili, že Arktida "má přímou souvislost s národní bezpečností USA", Američané přijali rovněž "Arktickou doktrínu", hrozí zaslat do ruských arktických moří své válečné loďstvo. Je zřejmé, že usilovné pokusy USA popřít monopolní postavení Ruska v tomto regionu, který je jeho pokračováním, mohou rychle přivést k přetnutí "červené linie". Takový vývoj událostí Moskva předpokládá a resuscituje v tomto drsném co do klimatických podmínek a rozsáhlém regionu své vojenské základny, provádí cvičení, připravuje specializovanou vojenskou techniku, vytváří arktická vojska, zvětšuje flotilu ledoborců a rychle buduje nové přístavy.

Současně Rusko vyvíjí systematické snahy pro prosazení v OSN požadavku na rozšíření svého kontinentálního šelfu v Arktidě - o 1 milion 191 tisíc km čtverečních uvnitř relativního trojúhelníku Murmansk - Severní pól - Čukotka. Očekávaný nárůst potenciálních zásob uhlovodíkových surovin bude činit téměř 5 miliard tun měrného paliva. Pokus USA a jejich spojenců, nehledě na Ruskem poskytnuté objektivní vědecké údaje pro podložení svého požadavku, zablokovat tento proces bude rovněž Moskvou posuzován jako přetnutí "červené linie". Stejně jako i pokus nezákonného omezení práv Ruska na Špicberkách ze strany věrného spojence USA - Norska. Pozice Moskvy je jednoznačná a neoblomná: Norsko je povinno dodržet duch a literu smlouvy z roku 1920 co se týče zajištění "stejného volného přístupu" na archipelag a možností provádění tam Ruskem hospodářsko-ekonomické činnosti "za podmínek úplné rovnoprávnosti".

Hrubým přetnutím "červené linie", hrozícím rozsáhlými vojenskými akcemi s použitím nejničivějších zbraní, bude rovněž hypotetický pokus Japonska řešit silovou cestou otázku tzv. "severních území", tedy okupovat Rusku patřící po druhé světové válce čtyři jižní ostrovy Kuril. Stejně jako v případě s Krymem a Kaliningradem by se to stalo do nebe volajícím pokusem o narušení území Ruska daného ústavou. Japonsko nezachrání dokonce ani aktivní pomoc USA, bez jejichž podpory se Tokio nikdy neodváží na takovou avantýru. Rusko má všechny možnosti k tomu, aby zničilo a shodilo do moře japonský výsadek na jižních Kurilách, a udělalo to tak, aby se USA neopovážily do toho zasáhnout.

A už zcela nepřístojné ekonomické a finanční sankce

Přímo před našima očima Západ v čele s USA s rostoucí pravidelností přitvrzuje proti Rusku ekonomické a finanční sankce za účelem přinutit Moskvu salutovat a dělat to, co jí říkají, přičemž se neštítí kvůli tomu ani špinavých mezinárodních provokací. Věc se dostala už k sektorálním sankcím v

souvislosti se státním dluhem Ruska a nakládáním s tímto dluhem. Na pořadu dne je odpojení Ruska od globálního systému mezibankovního spojení SWIFT. A to není, zdá se, mez. Rusko má miliardové ztráty. Podle západních odhadů zpomalují sankce růst jeho HDP o 1-1,5%. Pro Západ bolestivá odvetná opatření v ekonomické sféře Rusko ne vždy používá a mnohé si ponechává "do zásoby". Nicméně podle rétoriky hlavy ministerstva zahraničí RF Sergeje Lavrova je vidět, že meze trpělivosti existují. I v Číně, i v Íránu Lavrov nedávno vyzýval své partnery k nastoupení cesty odmítnutí dolaru ve vzájemné účtování a Západem kontrolovaných mezinárodních platebních systémů. Tato práce již probíhá, přičemž dost úspěšně. Podle slov Lavrova to pomůže snížit "sankční rizika a potenciální náklady na ekonomické operátory". Není to pouze on, kdo o tom mluví ve vedení země a vyslovuje nejen vlastní názor. Lze uvést hodně takových citátů. Tato myšlenka se stává mainstreamem.

Velmi jednoduše je možné učinit předpoklad, že uvalení nových sankcí, pocit nahromaděného rdousícího efektu, který vytvářejí pro zemi, stále hrající podle ekonomických pravidel systému, kde dominuje Západ, může být jednou vnímáno Moskvou jak přetínání "červené linie": stačí, kolik ještě lze, ...! Načež začne být realizována nová ekonomická politika, čehož západní země budou velmi litovat. Vždyť velmi mnohé z toho, co dříve plynulo odsud k nim, bude zůstat v Rusku, pracovat na svou zemi a její lid – talentovaný, moudrý a pracovitý. Ano, ovšem, tato přestavba bude zpočátku i pro Rusko bolestivá, ale brzy bude její přínos zjevný.

Jako mstu svým pronásledovatelům a štváčům překračujícím všechny meze Rusko může úplně zastavit prodej palladia na Západ (je to polovina světového trhu), z něhož se vyrábějí součástky pro letadla, automobily, mobilní telefony, počítače. Mohou rovněž skončit dodávky titanu, nepostradatelného při výrobě motorů a jiného příslušenství pro letectvo. Airbus 65% svých potřeb ohledně titanu zabezpečuje díky Rusku, Boeing 35%. Bude možné zakázat společnostem, které se vyznamenaly protiruskými akcemi, podnikat a vydělávat v Rusku, zejména takovým odízním, jako je McDonald's, Coca-Cola a PepsiCo. Už se nemusí neprodávat raketové motory USA. Je možné zastavit pro USA mimořádně výhodnou spolupráci v kosmu (poslední dvě opatření se už vlastně uskutečňují). Nebo, řekněme, lze zavřít nebe Ruska pro západní letecké společnosti. Nebo je možné prodávat cizincům své zdroje pouze za rubly a dát zřetelně najevo, že tyto i další sankce budou zrušeny, když Západ zruší své protiruské sankce. Pokud je však nezruší, tak Rusko bez ohlížení se napravo nalevo bude moci vlastními úspěchy v politické nebo vojenské sféře vyvážit zpočátku dost vážné ekonomické ztráty před stejně nevyhnutelným otočením k sobě. V tom případě Rusko dost rychle vytvoří svůj ekonomický a politický blok, nezávislý na Západu a soběstačný: zdrojů, technologií a mozků má k tomu víc než dost, počtu obyvatelstva téměř dost. Upevnění Ruska vyřeší i ten poslední problém, jelikož všechny zdroje, které v rámci nynějšího systému odcházejí na Západ, budou zůstat doma a uspokojovat potřeby vlastního národa.

Takové jsou základní "červené linie", přetínat které přijde Západ velmi drahé. Nicméně, pokud je USA a jejich spojenci přece jen přetnou, může to také být ... užitečným pro Rusko, jež se v takovém případě prudce a definitivně emancipuje od "washingtonského konsensu" a bude se zabývat bez jakýchkoliv překážek rozvojem vlastní země, budováním svého ruského světa. A dokonce dostane šanci stát se v dohledné budoucnosti arbitrem vícepolárního světa, který dostat pod sebe se Západu za žádnou cenu nepodaří.

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová

Autor: Sergej Latyšev